

Arrest

nr. 233 975 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2019.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 38 053 van 2 februari 2010 omdat enerzijds geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen en omdat anderzijds de door hem aangehaalde problemen, gezien de gewijzigde situatie in Angola, niet meer actueel waren. Wat betreft door verzoeker ingeroepen medische redenen werd vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals vastgelegd in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en overgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet inzake de subsidiaire bescherming.

Verzoekers tweede verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen omdat hij enkel medische problemen aanhaalde en verklaarde geen andere problemen te hebben in Angola. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming verklaart dat zijn medische problemen ernstiger zijn geworden en dat de problemen die hij had in Angola er nog steeds zijn.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker diverse medische documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken:

“Met betrekking tot de medische problemen die u aanhaalt (zie verklaring volgend verzoek, nr. 15 e.v.) en waarvan u documenten neerlegt, moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds ter kennis hebt gebracht naar aanleiding van uw tweede verzoek, waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 23 juli 2013 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet dienaangaande worden benadrukt dat deze gegevens de kans op internationale bescherming hoe dan ook niet aanzienlijk vergroten, aangezien medische problemen op zich geen reden uitmaken voor internationale bescherming.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Angola geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaring dat de problemen die u had in Angola er nog steeds zijn (zie verklaring volgend verzoek, nr. 15) dient vooreerst te worden verwezen naar de beslissing en arrest aangaande uw eerste verzoek waarin besloten werd dat enerzijds geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen en dat anderzijds de door u aangehaalde problemen, gezien de gewijzigde situatie in Angola, niet meer actueel waren. Bovendien verklaarde u vervolgens tijdens uw tweede verzoek dat u geen problemen gekend hebt met personen of autoriteiten in Angola (zie verklaring meervoudige aanvraag dd. 18/7/2013, nr. 18). Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw loutere bewering dat de problemen die u in Angola had, er nog steeds zijn.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in gebreke blijft de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen. Hij beperkt er zich louter toe op zeer algemene wijze te stellen dat hij in Angola gediscrimineerd zal worden omwille van zijn medische problemen. Verzoeker citeert uit algemene rapporten die een gebrekkige sociale zekerheid in Angola aankaarten evenals een incident aanhalen waarbij een politieagent een gehandicapte betoger hardhandig aanpakte.

De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt niet dat personen met medische problemen in Angola überhaupt gediscrimineerd worden, laat staan dat deze vallen onder de toepassing van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarbij dient benadrukt dat verzoeker een persoonlijke vervolgingsvrees dient aan te tonen. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke nu hij niet verder komt dan loutere veronderstellingen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 december 2019, voert verzoekende partij aan dat zij medische problemen kent waarvoor een 9ter beroep hangende is bij de RvV. Zij stelt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar ziekte en handicap.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 december 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar haar medische problemen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de aangaande vaststellingen in de bestreden beslissing en de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar ziekte en handicap, kan zij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing motiveert immers als volgt: *“Met betrekking tot de medische problemen die u aanhaalt (zie verklaring volgend verzoek, nr. 15 e.v.) en waarvan u documenten neerlegt, moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds ter kennis hebt gebracht naar aanleiding van uw tweede verzoek, waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 23 juli 2013 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet dienaangaande worden benadrukt dat deze gegevens de kans op internationale bescherming hoe dan ook niet aanzienlijk vergroten, aangezien medische problemen op zich geen reden uitmaken voor internationale bescherming.*

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Angola geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Met het loutere verweer dat het CGVS geen rekening gehouden heeft met haar ziekte en handicap, *quod non*, vermag verzoekende partij de desbetreffende vaststellingen niet te weerleggen of te ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS